

полѣхъ на вѣтъра правѣше отъ време на време малки бръчки по гладкото лице на езерото. Бѣше тѣй слънчево и тѣй топло на завѣтъ, че ние веднага се разхвърляхме и събухме боси по дебелия килимъ на меката зелена трева. Наоколо нѣмаше жива душа. Това мѣсто ми се видѣ най-усамотения кѣтъ, каквѣто може да има въ природата — високо и далечъ отъ хорския животъ. Задъ сипеиния скалистъ ридъ на езерото, далечъ отъ

Смрадливото езеро

югъ, едва долиташе пѣсенъта на най-силнитѣ звънци на разтирено стадо овци. Но това още повече усилваше тишината и усамотението на този кѣтъ, който тѣй много предразполага къмъ мечтание и копнежъ по другъ свѣтъ — високъ, свѣтълъ, чистъ. . .

Като гледахме кристалната бистрина на водата и идеалната чистота въ всичко наоколо, синъ ми право забеляза: „Не смѣя да плюя въ водата, или на тревата, а плюя въ кърпичката си“. При тази чистота ние просто не можехме да произнасяме името „Смрадливо езеро“ и